

Glas av Ulla Forsell och målningar av Olof Astrup Hällqvist

Härnösands Konsthall, till 4 januari 2014

Det blixtrar och blänker från allt glas i bottenvåningen av Härnösands konsthall just nu, som om konstföreningen dukat upp för en Nobelmiddag eller i alla fall till en överdådig festmåltid med Ulla Forsells utställning av glas till bruk och betraktande.

Salladsskålar, flaskor, kannor, vinglas, ljusstakar, burkar och fat i grönt, rött, lila och orange på ett vitt långbord med en fantastisk lampkrona över där släta ekollon, nerviga blad och en och annan pigg ekorre bildar en fantasifull krans, som ger arrangemanget ytterligare en intressant vinkling.

Efter Konstfack, Orrefors glasskola och Rietveldakademien i Amsterdam startade Ulla Forsell, som den andra glasblåsaren och -konstnären i Sverige, en helt egen glashytta 1975, på Söder i Stockholm.

– Jag ville att det skulle kännas härligt att både titta och ta på mitt glas, berättar Ulla Forsell på vernissagen, och konstaterar att precis så tycker hon fortfarande.

Helst växlar hon mellan att i perioder arbeta med bruksföremål i små serier, för att därefter ägna sig åt ett fritt skapande av skulpturala verk, gärna med ett gemensamt tema.

Om nu Ulla Forsells bruksföremål har funktionen, enkelheten och utforskandet av nya nyanser av jordfärger, som utmärkande drag, så har hennes unika skapelser en nästan barock, lite överlastad, stil i sitt generösa utförande med de svällande formerna, intresset för flora och fauna och de kittlande färgkombinationerna.

I det inre rummet på bottenvåningen av konsthallen med ljusinsläpp från torget, har hon samlat sina unika verk. Temat denna gång är naturvetenskap. Ett helt laboratorium med flaskor, trattar och kolvar i lilablågula nyanser är inrett i en fönstersmyg. Det är där tillverkningen av de magiska dropparna äger rum, enligt konstnären.

I det rummet fylls också väggarna av Carl von Linnés botaniska planscher. Det är detaljrika blomsterbilder tryckta på gamla fönsterglas och med ett tunt lager silverniträt över (sk fattigmanssilver), som ger ett gåtfullt, lite dimmigt intryck.

På väggen mellan fönstren, mitt emot ingången, hänger dessutom en praktfullt dekorerad spegel med samma överdragna silverhinna, vilket ger hela rummet en atmosfär av hemlig sammankomst eller kanske högreståndsboudoir från förra sekelskiftet. För den rätta scenografin får även besökarens spegelbild ett otydligt och lite gåtfullt skimmer över sig. En lite hackspett, även den i glas, betraktar rummet med en lätt road glimt i ögonvrån.

En trappa upp visar samtidigt Härnösands konsthall en utställning av Olof Astrup Hällqvist. Han är, liksom Ulla Forsell, en produktiv konstnär, som lätt fyller de givna utställningsrummen med sina verk.

Olof Astrup Hällqvist är född och uppvuxen i Ramsele, men bor sedan många år i Nora. Han har jobbat med design och som illustratör med uppdrag för museer, bokförlag och olika kommuner. Det kan man nästan se i hans målningar, att han är en skicklig tecknare, van att effektivt informera och fylla en tom yta, hitta rätta formen och färgen. När Olof Astrup Hällqvists mamma hemma i Ramsele avled för några år sedan, blev minnesbilderna från den ångermanländska barndomen extra tydliga och fick honom att börja måla på allvar. Han berättar om det uppvaknandet, när vi går runt i de två första rummen på ovanvåningen i konsthallen och tittar på målningarna av ett Ramsele från 50-talet. Den gula postbussen, som var livlinan ut till omvärlden, Östersund och Sollefteå, skymtar mot den mörka granskogen och i halvdunklet anar man de vuxna,

upptagna med sitt. Mot sommarkvällens sneda ljus avtecknar sig de ungas nakna, lite fjüniga armar och ben på väg någonstans eller bara i färd med att fiska.

En tydlig påverkan och inspiration av konstnärer som Andrew Wyeth, Edward Hopper och Dick Bengtsson kan man nog urskilja i Olof Astrup Hällqvists måleri. Speciellt målningarna "Mormors värld" som är en parafras på Andrew Wyeths "Christinas värld", liksom "Det stora fiskafänget" där pojkarna står med sina fiskespön och metar över en stadsbild av Sundsvall. Den påminner starkt om Dick Bengtssons "Bergsvandrare" och "Barnen". Eftersom jag är mycket förtjust i denna sorts måleri, kan jag inte annat än att tycka att Olof Astrup Hällqvist har lyckats i sin ambition att försöka fånga sina barndomsminnen och på ett mycket skickligt sätt har återskapat ljuset, rörelsen och den mellannorrländska naturen.

Däremot är jag mer kallsinnig mot hans barndomsbilder i det tredje rummet. De blir i stället dekorativa illustrationer av barndomen, då de försöker uttrycka känslan av förvåning och snopenhet inför det faktum att alla barndomens invanda miljöer tycks krympa med åren. Jättebebisar och förstörade kramdjur har vuxit i förhållande till familjens dockskåpsliknande finrum och pyttelilla gårdsplan. Tekniskt skickligt utfört även detta förstås men inte med samma underliggande hotfulla känsla av förlust och vemod, som så starkt laddar de förra målningarna.

Text: Karin Lundqvist
Foto: Jonas Lundqvist

Volym 2012-12-25